

„Не ше ни хората“ — тукъ Дивисилъ завърна,
като изгърси отъ чубучка пепельта
и дигна да допий ракията. Речъта
на Попъ Матея той май много не внимава,
но шомъ бърбивий попъ почна да възхвалява
Войводата, отъ страхъ че той ше прекали,
а че и найподиръ съвсемъ ше развали
това, което те си имаха на ума,
подзе —

Но тукъ Младенъ превари го презъ дума:
— „Добре е, отче, туй шо казвашъ ти, добре.
Разбирамъ. Ала менъ, менъ кой ше разбере?
Азъ виждамъ ясно той каква игра играе,
и зорътъ му шо е... Че нему се желае
да земе делото всецяло самъ въ ръце.
Той има само туй най-вече на сърце:
той да нарежда, той да дига и да слага,
той тукъ, той тамъ, той вредъ: — където той наляга,
тамъ да върви. И вий му дадохте въ ръка
власть за това! Или, или не е така?...“

За свойте работи народътъ до тогава
заляга, докато за свои ги съзнава,
докато юкътъ имъ самъ носи на плещи.
А днесъ? Той отстрана ше гледа и сумти
отпъденъ, — отреденъ на някакъвъ войвода
на сила волята да върши... За свобода
ако въстава, той въстава не че азъ,
ти, той и някой другъ му дрънка во захласъ
таквизъ и онаквизъ идеи неразбрани,
а че болжътъ на развредените рани
на туй го нуди. Знай и вярва той това,
не шо му бърхтимъ ний въ коравата глава,
а шо душата му, сърцето му шо трови.

Ний ново здание градиме, а основи